

РЕШЕНИЕ

№ 138

гр. Благоевград, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети февруари
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Вера Коева
Милена Каменова

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Вера Коева Въззивно гражданско дело №
20231200501241 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от с вх.№ 16032/15.12.2023г., подадена от
А. Р. Ш., с ЕГН *****, Т. Р. М., с ЕГН *****, К. Г. П., с ЕГН
*****, В. Г. Б. с ЕГН ***** и Р. Р. П., с ЕГН *****, всички
със съдебен адрес: гр. Благоевград, ул. „ Т. чрез адв. Б. срещу решение №
900176/04.09.2023г., постановено по гр.д.№ 209/2021г. по описа на РС С..

С въззивната жалба постановеното решение на първоинстанционният съд
се оспорва изцяло като немотивирано, необосновано, постановено при
нарушение на съдопроизводствените правила, в противоречие с материалния
закон и събраните доказателства.

Сочи се липса на произнасяне по доводите и възраженията на страните и
липсата на анализ и оценка на събраните по делото доказателства е в грубо
нарушение на съдопроизводствените правила, което е довело и до неправилно
приложение на материалния закон. Твърди се, че при липса на извършена
съвкупна преценка на всички събрани по делото доказателства, в резултат на

което неправилно са счетени определени факти за установени, а други за недоказани и поради това неправилно е приложен материалния закон като е прието, че не се установява наличието на предпоставките на чл. 45 от ЗЗД за осъждане на ответника да обезщети ищците за причинените им имуществени вреди. Прави се подробен анализ на събраните по делото доказателства поотделно и във връзка едно с друго, като се поддържа , че съдът едностранно е кредитирал само част от събраните доказателства и в частност на гласните такива, без да изложи аргументи, защо не възприема останалите.

Сочат се подробни доводи за доказаност на всички елементи от основания деликтен състав на иска по чл.45 ЗЗД и при поддържане на твърдения в горната насока се обосновава искане за отмяна изцяло на обжалваното решение.

Не се правят искания за събиране на нови доказателства.

В срока по чл.263 от ГПК, е постъпил отговор по въззивната жалба от насрещната страна.

Обжалваното решение се определя като правилно и законосъобразно, а жалбата като неоснователна. Изтъква се, че решението е постановено при спазване на процесуалните правила и след съобразяване на събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност , поради това направените фактически изводи се считат за правилни и в съответствие със събраните доказателства. Оспорват се фактическите доводи на жалбоподателите и се сочи анализ на доказателствата от гледна точка на въззиваемата страна.

При оспорване на въззивната жалба първоинстанционното решение се определя като правилно и законосъобразно и се иска потвърждаването му.

Не се правят искания за доказателства.

В съдебно заседание жалбоподателите, чрез пълномощник, поддържат въззивната жалба.

Ответната страна, чрез процесуален представител, оспорва жалбата.

Пред въззивната инстанция не са събрани нови доказателства.

Съдът като взе предвид оплакванията в жалбата, доводите и съображенията, изложени от страните, и като разгледа и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е образувано по искова молба от А. Р. Ш., Т. Р. М., К. Г. П., В. Г. Б. и Р. Р. П., с която против И. Л. М. е предявен осъдителен иск – за осъждане на ответника да заплати на ищите сумата от 8000 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пълното унищожаване и привеждане в състояние, негодно за употреба на съсобствения на ищите недвижим имот, представляващ дворно място от 1200 кв.м., при съсед: улица; дърво, наследници на И. Б. и Т. А. ов П., част от който е заснет в КК и представлява поземлен имот с идентификатор 46526.700.286 по КККР на с.М.Ц., общ.С., обл.Благоевград, одобрени със Заповед №РД-18-443/15.02.2018 год. на изп.директор на АГКК, последно изменение на КККР, засягащо поземления имот от 08.09.2020 год., с адрес на поземления имот в с.М.Ц., с площ от 555 кв.м., с трайно предназначение на територията -зеделска, с начин на трайно ползване -друг вид зеделска категория, категория на земята :5/пета/, с предишен идентификатор №*, настъпило в резултат на неправомерните действия на ответника по изграждането на незаконен път в непосредствена близост до съсобствения на ищите недвижим имот, който път в следствие за да бъде премахнат е унищожен съсобствения на ищите недвижим имот до степен на неизползваемост, чрез изземване на земни маси от имота им, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на депозиране на иска до окончателното изплащане на сумата.

От събраните писмени доказателства се установява, че с нотариален акт за собственост на недвижими имот №92, том Първи, дело №335/1988 год. на С. районен съд, ищите са признати за собственици по наследство и давностно владение на три дворни места в землището на с.М.Ц., съответно с площ от 2230 кв.м., от 1200 кв.м. и от 444 кв.м., при описани съсед на всяко едно от дворните места.

С решение № 3093/09.12.2019г., постановено по гр.дело №1007/2018 год. по описа на РС-С., влязло в сила на 12.03.2020г., ведно с комбинирана скица, о постановено да бъзе неразделна част от съдебното решение – е признато за установено спрямо ответната община С., че ищите по настоящото дело А. Р. Ш., Т. Р. М., К. Г. П., В. Г. Б. и Р. Р. П. – са собственици по наследство и давностно владение, съгласно нот.акт за собственост на недвижим имот придобит по наследство и давност № 92, том Първи, дело №335/1988 год. на

С. районен съд, на реална част с площ от 555 кв.м. от имот № 000285 с площ от 1098 кв.м. по Картата на възстановена собственост, находяща се в землището на с.М.Ц., община С., при съседи на имоти: имот № 000160 – урбанизирана територия; имот № 000353 – нива на община С.; имот № 000327 – нива на наследници на К. А.ов П.; имот № 000179 – нива на наследници на Е.А. П.а, съставляващ част от дворно място с площ от 1200 кв.м., при съседи по нотариалния акт: улица, дере, наследници на И. Б. П. и която реална част е означена с букви и цифри по контур 1-2-3-4-5-6-Д-Е-К-Л-М-1 от комбинирана скица към заключението на съдебно – техническата експертиза, като е постановено тази скица да е неразделна част от решението.

Данните, отразени в тази скица, приета и като доказателство и по настоящото дело, са коментирани в решението. Експертизата и по гр.д.№ 1007/2019г. на СРС е била изготвена от същото вещо лице. В мотивите на решението по това делото данните от скицата са изяснени, както следва: имота, описан в т.2 от Нотариален акт №92, т.І, дело №335/1988г. е с контури на скицата - А-Б-В-Г-Д-Е-К-Л-М-18-17-16-14-12а-А. От тази площ 752 кв.м. се намират извън околоръстния полигон на с.М.Ц. и попадат в ПИ с №000285 по КВС целият с площ от 1 098 кв.м. с контур - А-Б-В-Г-Д-Е-К-Л-М-А. Останала част от дворното място по нотариален акт е с площ от 759 кв.м. и попада в околоръстния полигон на с.М.Ц. /с контур - М-20-19-18-17-16-15-14-13-12а-А-М/. От частта попадаща извън околоръстния полигон на с.М.Ц., т.е. частта попадаща в ПИ №000285 по КВС, 205 кв.м. представляват скат /контур с номер 285д – А1-А2-А3-Л1-Л1-Л-М/, като в съдебно заседание вещото лице уточнява, че тази площ и представляваща скат влиза в имота.

В мотивите на приетото решение е отразено, че в съдебно заседание вещото лице е уточнило, че от общата площ от 752 кв.м. /контур - А-Б-В-Г-Д-Е-К-Л-М/, попадащи в ПИ №000285 по КВС, следва да се изключи площта от 112 кв.м. по контур 285в /контур 1-2-3-4-5-В-Б-А/, която е част от съседния имот №000353 с обща площ от 415 кв.м. – земи по чл.19 от ЗСПЗЗ, както и площта от 85 кв.м. по контур 285б /контур В-Г-6-5/, която е част от имот №000327 с обща площ от 318 кв.м. – на наследници на К. А.ов П., които две части попадат в стръмен скат, дере и не са част от имота /общо двете части по контури А-Б-В-Г-6-5-4-3-2-1-А/. Така вещото лице е заключило, че от имота, представляващ дворно място с площ от 1200 кв.м. по нотариален акт, в имот №000285 по КВС попада частта, заключена в контури – 1-2-3-4-5-6-Д-Е-К-Л-

М-1 с площ от 555 кв.м.

Не е спорен между страните и фактът, че със Заповед № УТИП – П – 75/27.03.2015г. на кмета на община С., на основание съставени констативни актове и чл.225а, ал.1 ЗУТ е наредено премахването от Л. И.ов М. от гр.С. на строеж „Черен път“, изпълнен в имоти № 000354 и 000360 – частна общинска собственост, находящи се в местността „Б.“, землището на с.М.Ц., община С..

От изисканата преписка от община С., по повод издаване на процесната заповед, се установява, че заповедта е била обжалвана, но влязла в сила на 24.07.2015г., съгласно определение № 1051/03.07.2015г., постановено по адм.дело № 437/2015г. по описа на Адм.съд Благоевград, поради което от община С. до Л. И.ов М. е изпратена покана за доброволно изпълнение на основание чл.277, ал.1 АПК /л.46 – РС/.

С писмо изх.№ 1100-770-/1/ от 22.08.2022г. /л.66 – РС/ се удостоверява, че във връзка с издадената Заповед № УТИП – П – 75/27.03.2015г. за премахване на строеж „Черен път“, изграден в ПИ 000360 и ПИ 000354, местността „Б.“, землището на с.М.Ц., община С. с извършител Л. И.ов М. – с Констативен протокол от 28.01.2016г. е установено, че тази заповед е изпълнена доброволно. След образуване на административното производство на Л. М. е съставен и Акт по ЗАНН № 1/21.01.2015г. и издадена Наказателно постановление № 01 – СК/26.01.2015г., влязло в сила на 04.11.2015г. и платено с фактура № 0000090981/22.02.2016г.

Не се спори между страните, че Л. М. е починал на 20.04.2017г. и ответникът е негов пряк низходящ наследник /син/ - видно и от удостоверение за родствени връзки /л.67 – РС/.

По делото са събрани и гласни доказателства, посочени от страните.

Като свидетел е разпитан св.Б.Т., внук на ищцата А. Ш.. Твърди, че познава ответника, като го е виждал само веднъж. Знае, че баба му има два имота в селото – единият бил в регулация ,а другият извън нея. Сочи, че става дума за имоти, които се намирали един до друг, като по принцип става думи за имоти, които се намирали на скат и към настоящия момент имота в регулация липсва или една част от него се е свлякла дъре , а останалата част е недостъпна. Знае, че ответника И. ползвал имот, който е бил в съседство с този на баба му като ги делило дъре. Сочи, че знае от баба му за спорове между ответника и неговия баща Л. по повод изграждане през 2013г. от

ответника и баща му на път на граничещото дере, за да си осигурят достъп до техния имот. Знае, че от общината установили, че пътят е незаконен, както и че през годините е бил заравян, разрушаван и към момента не съществува. Последно сочи, че е виждал мястото през 2017г. , края на септември. Свидетелят посочва, че е бил с баба си, когато видял ответника с багерист да засипват пътя и да го разрушават, като ползвали земни маси от имота на баба му. От баба му разбрал, че това лице било ответника.

Св.Г.А.,приятел на св.Т., сочи, че познава само ищцата А., но не и останалите страни, включително и ответника. Твърди, че от баба Ана разбрал, кой е този човек, тъй като веднъж като се разхождал из селото го видели да работи с машина и с баба Ана се скарали и от нея разбрал кой е той. Разбрал, че прокарвали път с комбиниран багер.Твърди, че видял ответника да взима земни маси от имота на баба А.. Това било само веднъж през 2017г. , септември ,през време на гроздобер. Твърди, че знае имота на тази жена, който бил около декар и двеста и под наклон, но имало достъп до него. След изкопните работи половината имот го няма ,а до другата част нямало достъп.

Св. Ас.Ю. сочи, че като багерист през 2011 год. бил нает от бащата на ответника, за да направи път .Единствените указания са били давани от „бай Л.“,като свидетелят не е контактувал със синовете му. Соци,че новият път минавал по дерето ,за да се стигне до къщата им.

Св. Стр. М. ,който е бил кметски наместник от 2012 до 2015 год. сочи, че „Л.“ го викнал ,за да види ,че е направил път -през 2011 год. През 2014 год. Л. споделил ,че имат спор с А. Ш. .Сочи,че след това пътят бил покрит.Тъй като не се харесало на ищите свидетелят твърди, че те наели друга фадрома за да извършат корекция на пътя .Свидетелят сочи,че след работата с втората фадрома всичко от дерето било развалено . Свидетелят сочи,че теренът на ищите е с голям наклон и сипеи, и земята се рони .Свидетелят познава и двамата сина на Л. и твърди,че никой от двамата не е карал фадрома там .Докато е бил кмет, свидетелят лично е карал машини, за да разчистват пътя и като се насипе пътя , машината изхвърля пръстта.Според свидетеля претенции трябва да са носочени към общината , а не към синовете на Л. .Свидетелят твърди, че е присъствал при закрИ.ето на пътя от Л. ,както и е присъствал и техник от общината. Свидетелят твърди, че пътят е бил закрит от Л. и това се случило през 2015г., но всяка година минавали машини ,за да

разчистват пътя за с.Б. .

По делото е допусната и изслушана съдебно -техническа експертиза. Експертът сочи, че през 1980 год. Община С. е прокарала път за с.Б. ,което отнема част от ПИ 114 в размер на 520 кв.м.,за който имот през 2005 год. е сключен договор за покупко-продажба между ищите и общината. През 2007 год. ,собственикът на ПИ 62 по Кад.план прокарва нов път за с.Б. ,през поземл. имот ,което отнема голяма част от дворното място ,описано под т.2 от нот.акт от 1988 год. ,като част от този имот е включен в границите на околоръстния полигон на с.М.Ц.-поземл.имот 112 ,а друга част от този имот е ПИ с идент.46526.0.286 .От ПИ 112 е унищожена /превърнала се в скат от долната страна ,от юг на пътя / площ в размер на 154 кв.м. От ПИ 0,286 е унищожена /превърнала се в скат от горната страна ,от север на пътя/ площ в размер на 205 кв.м. Площта, попадаща в път за с.Б. ,в околоръстния полигон на с.М.Ц.,т.е. частта ,заклучена между ПИ 112 по КП и ПИ 0.286 по КККП е с площ от 283 кв.м. Площта от път за с.Б. ,попадаща извън околоръстния полигон на с.М.Ц. ,т.е. частта ,заклучена между ПИ 112 и ПИ 0.286 е с площ от 46 кв.м. ,или част от ПИ с идент.46526.0.112 по КВС ,обозначен като Път за с.Б. .Площта , попадаща в околоръстен полигон на с.М.Ц. ,т.е. част от ПИ 112 по КП с площ от 759 кв.м. Общо площта на ПИ ,отнета от ПИ за новопрокарания път за с.Б. ,заедно с откосите ,скатове над и под пътя е 688 кв.м. Към момента от имота са унищожени около 700 кв.м.,които са отнети изцяло от площта на имота , а останалата част е напълно недостъпна и неизползваема. Частта от имота ,която представлява висок скат е образуван в следствие на изкопните дейности на пътя. Частта от имота ,попадаща в урбанизирана територия е засипана заедно с дерето ,което е насипвано през 2017 год. при опитите да се коригира пътя.ПИ е изцяло унищожен и на място имота не съществува ,което е станало причина да не може да се нанесе в плана на селото.

Експертът сочи,че стойността на целия поземлен имот към 2022 год. ,представляващ дворно място от 1200 кв.м. с.М.Ц., общ.С. ,съгласно нот.акт №92/1988 год. е с обща стойност 10 690 лева , а към 2017 год. е 8 605 лева.

С обжалваното решение искът е отхвърлен като неоснователен . Съдът е счел искът за недоказан. Прието е за установено, че от представените заповед на кмета на община С. и констативен протокол през 2016 год. Л. И.ов

М.,б.ж.на гр.С.,поч. на 20.04.2017 год. е отстранил извършения от него строеж „черен път“ още към 28.01.2016г. Кредитирани са показанията на св.М., като обективни и съответстващи на писмени доказателства, като е прието, че след закрИ.ето на пътя през годините в следствие на естествени процеси,поради местоположението на имота е имало свличане на земна маса,която е била разчиствана от техника на Община С.. При тези данни твърденията на ищците за унищожени от ответника И. М. 800 кв.м. от имота им са приети за недоказани.

Така установеното от фактическа страна, сочи на следните правни изводи:

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните.

При служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Ето защо, следва да бъдат обсъдени доводите на жалбоподателя, изложени във въззивната жалба относно правилността му в оспорваната част на поддържаните в жалбата основания.

Основното оспорване във въззивната жалба е, че съдът не се е произнесъл по всички доводи на страните, в нарушение на съдопроизводствените правила не е направил анализ и оценка на всички събрани по делото доказателства без да е изложил мотиви защо възприема само част от събраните доказателства, а останалите не кредитира, поради което не е установил правилно фактите по делото, което от своя страна е довело до неправилно приложение на материалния закон .

С оглед на тези оплаквания въззивният съд дължи самостоятелна преценка и анализ на всички събрани по делото доказателства с излагане на мотиви кои факти и обстоятелства счита за установени и въз основа на кои доказателства, а кои счита, че не са доказани и кои от събраните доказателства не кредитира.

Фактическият състав на заявеното спорно право – е по основния деликтен състав на чл.45 ЗЗД. За да се ангажирана отговорността на ответника за извършен от него деликт е необходимо да се установят всички елементи от фактическият състав на чл. 45 ЗЗД, а именно: да е осъществено деяние в една от двете му проявни форми – действие или бездействие, деянието да е противоправно – да нарушава императивна правна норма или общия принцип да не се вреди на другото, да са настъпили вреди /имуществени и/или неимуществени/, да е налице причинна връзка между вредите и противоправното поведение на деликвента и при извършване на противоправното деяния причинителят да е действал виновно. Субективния елемент - вината се предполага съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД, поради което в условията на пълно и главно доказване от страна на ищците следва да се установят обективните елементи от състава на деликта, а с оглед на законоустановената презумпция за наличието на субективения елемент, в тежест на ответната страна е да проведе обратно доказване на презюмираната вина.

Според теорията и съдебната практика всяка страна следва да докаже този факт, който е твърди и от който черпи благоприятни правни последици. Последицата от правилата за разпределение на доказателствената тежест в гражданския процес е, че за съда е осъществено само онова фактическо твърдение, което той може да приеме за безспорно установено въз основа на събраните по делото доказателства. По силата чл. 154 ГПК всяка от страните следва да проведе пълно главно доказване относно обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения, като извлича изгодни за себе си правни последици. По правилата на гражданския процес, главното доказване (онова, за което страната носи доказателствена тежест) трябва да бъде винаги пълно: да създаде абсолютна достоверност - сигурно убеждение на съда в истинността или неистинността на съответното фактическо твърдение; само насрещното доказване може да се задоволи да бъде непълно. Ако страната не се справи с доказателствената тежест, дори да съществува вероятност, но не и несъмненост, то в резултат на последиците от разпределението на доказателствената тежест в гражданския процес, за съда този факт или обстоятелство не се е осъществило, ако трябва да се установи настъпването му, съответно се е осъществило, ако трябва да се установи липсата му. Следователно тежестта на доказване не е задължение да се представят

доказателства, а е въпрос на прилагане на последиците от недоказването.

Пълното доказване може да бъде осъществено, както чрез преки, така и чрез косвени доказателства. Преките доказателства пряко, непосредствено установяват обстоятелствата, отнасящи се към основния факт. Косвените доказателства дават указание за основния факт само косвено. Те установяват странични обстоятелства, но преценени в съвкупност с другите, служат за установяване на основния факт. Във веригата от косвените доказателства се включват и онези факти, които косвено установяват други косвени доказателства, непосредствено свързани с основния факт. Всяко едно от доказателствените средства може да бъде източник било на косвено, било на пряко доказателство, като гражданският процес не въздига определени видове доказателствени средства (веществени, писмени, гласни, признания на страните и заключения на вещите лица) като по-значими или категорични в сравнени с други. Те се преценяват поотделно, но и в съвкупност по правилата на чл. 235 и чл. 12.

С оглед на изложеното съдът дължи преценка на всички събрани доказателства и излагане на мотиви защо от едно или няколко доказателства и/или доказателствени средства счита определен факт за доказан пълно и главно и съответно ще приложи последицата от доказването като приеме факта за установен или не.

С оглед вида на заявеното спорно право – по основния деликтен състав и разпределената доказателствена тежест ищците следва да установят наличието на всички обективни елементи от фактическия състав на чл.45 ЗЗД.

Само един от тези обективни елементи ако се счете, че е неустановен като факт пълно и главно следва да се приложат последиците на тежестта на доказване и този факт да се счете за неустановен по делото. При липса на доказване само на един от елементите на фактическия състав на иска по чл.45 ЗЗД целият иск е неоснователен, тъй като последиците от прилагане на тежестта на доказване означава да се отрече тезата на тази страна, която носи тежестта да установи определен факт, или връзки между фактите.

В конкретния казус ищците са ангажирали като доказателства гласни такива – чрез разпит на две лица като свидетели – св.Т. и св. А. и чрез искане за допускане и назначаване на съдебно – техническа експертиза. Свидетелят Т. потвърждава в показанията си, че е внук на една от ищците А. Ш., а св.А. е

негов приятел. В показанията си св.Т. сочи, че знае за спорове, възникнали между ответника и неговия баща от една страна, от друга с баба му от последната. Също така посочва, че не познава ответната страна, а същият е бил посочен и идентифициран по име именно от неговата баба. Също така посочва в показанията си , че веднъж е видял ответника с багерист да засипват пътя, който е там да бъде разрушаван, като ползвали земни маси от имота на бабата му. Твърди, че това е единственият път когато е виждал ответника без да сочи, че с тях е имало и други лица в частност св.А.. В показанията си последният сочи, че е приятел на св.Т. и за споровете между баба му и ответника е разбрал от нея, като само веднъж като се разхождали из селото през 2017г. видял ответника с багерист, който взимал земни маси от имота на баба А.. И двамата свидетели обаче не идентифицират точното място, от което твърдят, че са свидетели ответника и багерист да изземват земни маси. Свидетелят Т. подчертава изрично, че знае за притежавани от баба му няколко имота в селото. Показанията на тези свидетели обаче противоречат на събраните писмени доказателства. На първо място – с писмо изх.№ 1100-770-/1/ от 22.08.2022г. от община С. /л.66 – РС/ е удостоверено, че във връзка с издадената Заповед № УТИП – П – 75/27.03.2015г. за премахване на строеж „Черен път“, изграден в ПИ 000360 и ПИ 000354, местността „Б.“, землището на с.М.Ц., община С. с извършител Л. И.ов М. – с Констативен протокол от 28.01.2016г. е установено, че тази заповед е изпълнена доброволно. В самата Заповед № УТИП – П – 75/27.03.2015г. на кмета на община С., с която е било наредено на бащата на ответника Л. И.ов М. да премахне незаконен строеж „Черен път“ е посочено, че става дума за изпълнен такъв имоти № 000354 и 000360 – частна общинска собственост, находящи се в местността „Б.“, землището на с.М.Ц., община С.. Според скицата на лист 12 от първоинстанционното дело се установява, че тези имоти, в които е бил изграден незаконния строеж – черен път, се намират на запад от процесния имот, собственост на ищите по делото. В цитираното писмо от общината е удостоверено, че заповедта е била изпълнена към 28.01.2016г. Св.Ю. сочи в показанията си, че през 2011г. е извършвал изкопни работи по възлагане от бащата на ответника Л. М., но не и от ответника И. М., поради което е останало недоказана тезата на въззиваемите, че ответната страна И. М. е извършвала действия по изграждане на незаконен път. Св.М., в качеството си на кметски наместник на селото по това време, също сочи, че

бащата на ответника Л. през 2011г. си е прокарал път до ползвания от него имот, по повод на което с Ана Ш. са възникнали спорове и дало основание на общината да изпрати техник и това наложило „пътя да се закрие“. Според св.М. на стр.115 – РС в показанията си сочи, че през 2015г. е дошла фадрома на общината и пред неговите очи „общината го закри“. В показанията си на стр.114 сочи още: „...на тех не им беше харесало това дете е покрито и беха си хванали след два месеца или може би три най – много една частна фадрома....“ „А те го беха наели отишъл беше и беше развалил всичко от дерето“. В тази част показанията на този свидетел се потвърждават от тези на св.Ю. и от писмените доказателства, представени от общината по издаване на заповедта за премахване на незаконния строеж, както и за времето и начина на отстраняване на последиците от него. Показанията на св.М. са, че след като се били предприети действия по отстраняване на незаконния строеж, извършен от бащата на ответника от страна на въззваемите също са били предприети действия чрез ангажиране на изкопна техника, за което е индиция и признатия неизгоден от въззвиваемата страна А. Ш. в пледоарията ѝ по същество в с.з. 06.02.2023г., в която сочи за наета от съпруга ѝ фадрома и извършване на действия по зарИ.е на път по ската.

При така събраните гласни доказателства не може да се направи категоричен извод кога, на коя дата, по какъв начин и място ответната страна е извършвал действия по описания в исковата молба начин, а именно – по изграждане на незаконен път и впоследствие чрез премахването му чрез използване на земни маси от имота на въззваемите страни. От показанията на св.Т. и А. не става ясно къде точно са видели И. М. да извършва действия по изземване на земни маси от имот, собственост на въззваемите. И двамата сочат, че става дума за установено на място машина, като на място са установили и присъствието на ответника , идентифициран единствено по данни на бабата на единия от свидетелите и без данни по какъв начин са установили, че именно ответната страна е възложил действия по изкопаване на земни маси и дали този им извод не почива само на предположението за присъствието на ответника на място. Само на това основание и предвид разпоредбата на чл.172 ГПК показанията на тези свидетели не следва да се кредитират като достоверни. От една страна признават, че голяма част от посочените от тях данни са почерпени по изключителна информация от една отстраните по делото, с която единият от свидетелите /св.Т./ е роднина по

права линия от втора степен. От друга страна, показанията им са неясни и неконкретни. Не става ясно свидетелите Т. и А. от къде точно и по какъв начин са установили, че ответника извършва изкопни работи със земни маси от имота на въззиваемите. От писмените доказателства се установява, че бащата на ответника е бил изградил незаконен път, но в съседство на имота на въззиваемите, намиращо на запад от техния имот. От данните в техническата експертиза се установява, че се касае до установени действия, извършени по средата на имота на въззиваемите - на границата, разделяща имота на две – едната част, намираща се в околоръстния полигон на селото и другата част, извън него и представляващ земеделска земя. В този участък обаче по делото, както гласните доказателства на св.М., така и от писмените такива и по-специално в заповедта за премахване на незаконни строеж, няма данни да са извършвани каквито и да и било действия от страна на бащата на ответника, тъй като заповедта за премахване на незаконно изграденото, касае имоти, съседни на имота на жалбоподателите, поради което и няма как в този участък да се извършват действия, както се твърди в исковата молба от ответника по премахване на последиците от този незаконен строеж, който не се установи да е бил извършван на това място – по средата на имота на въззиваемите и разделящ имота им на площ в околоръстния полигон и площ, извън него.

Както гласните доказателства, така и писмените такива установяват извършени действия по изграждане на незаконен път от бащата на ответника, в имоти, намиращи с в съседство на имота на въззиваемите страни, но при липса на данни за засягане по някакъв начин техния имот. В тази връзка е останало е недоказано твърдението на въззиваемите в исковата молба, че ответната страна е извършила действия по изграждане на незаконен път, но и последващи действия по премахването му, доколкото от писмените доказателства представени от община С. е удостоверено, че незаконния строеж е бил премахна още през 2016г.

В приетата по делото експертиза вещото лице прави изводи за унищожена вещ. Дали една вещ е унищожена или не е фактически и правен извод ,който се прави от съда. Вещото лице следва в обема на специалните знания, с които разполага да посочи какво е състоянието на вещта, да я опише геодезически , по възможност промяната на статута на имота през годините, вкл. и по предходни и сега действащи планове, дали е налице промяна на основните

характеристики на вещта, но не и по същество дали това, което е установено на място представлява повреждане, унищожаване, погИ.е или.др. на вещта, доколкото тези констатации по същество представляват правен извод, тъй като се касае до преценка дали състоянието на вещта представлява вреда /намаляване на имуществен актив/ по начина, твърдян от ищците в исковата молба.

В заключението на вещото лице изрично е отразено, че по водено предходно дело за същия имот № 1007/2018г. по описа на РС С. е установило извършено геодезическо заснемане на поземлен имот № 285 по КВС от фирма „Кад проект“, с цел установяване на местоположението, граници и съседите на процесния имот № 286, който е част от ПИ 285 по КВС и в момента и в КККР на с.М.Ц. /л.93 – РС/. Следователно, към 2018г. състоянието на имота е било такова, че е позволявало заснемането му, което опровергава тезата на ищците в исковата молба, че се касае до унищожен имот като част от земната повърхност, което дори не позволявало заснемането му. Само по себе си промяна на определени характеристика на един недвижим имот, като напр. промяна в наклон, увеличаване на денивелация на отделни негови части и др., като част от земната повърхност не означава неговото унищожаване изобщо като вещ, доколкото последното означава повече такава вещ да не може изобщо да се индивидуализира и установи в обективната действителност. Вещото лице в заключението си е потвърдило, че през 2018г., т.е. след сочените от ищците противоправни действия на ответника, като осъществени от него през 2017г. по унищожаване на имота им, тази вещ е била индивидуализирана от геодезическа фирма чрез геодезическо заснемане, което сочи на извода, че такава вещ към 2018г. е била установена и като недвижим имот заснет като част от земната повърхност.

В заключението на вещото лице се съдържа и констатация, че от поземлен имот № 286 е „унищожена“ според експерта като превърнала се е в скат от горната страна, от север на пътя площ в размер на 205 кв.м. /л.94 – РС/.

В приетото като доказателство по настоящото дело влязло в сила решение по гр.д.№ 1008/2018г. по описа на РС С., ведно със скицата, неразделна част от това решение се установява от мотивите в това решение, че върху тази скица същото вещо лице, което е изготвило и заключението и по настоящото дело е дало заключение, че същата тази площ от 205 кв.м., заключена в

контур с номер 285д – А1-А2-А3-Л1-Л1-Л-М и която част попада в ПИ №000285 по КВС, на площ от 205 кв.м. представлява скат и в съдебно заседание вещото лице изрично е уточнило, че тази площ влиза като площ от имота.

При тези данни се налага извода за наличие на съществено противоречие относно площ от имота и неговата характеристика. В експертизата по настоящото дело, площта от 205 кв.м., описани като скат, намираща се на север от т.нар път и в частта от имота извън околоръстния полигон, вещото лице е определило като унищожена площ, а в заключението си по предходно дело за същия имот същата тази площ, макар и скат, сочи, че представлява част от имота с калкулиране и на тази площ като такава от имота на въззвиваемите.

С оглед на тези данни и констатирани противоречия съдът счита, че заключението на вещото лице не следва да се кредитира в частите, в които сочи, че определени площи са унищожени. Последното е правен изводи за установяването му не са необходими специални знания.

Експертизата се ползва само за установяване на тези факти и обстоятелства, за които е необходимо съдът да ползва специални знания, с които не разполага. Една експертиза по принцип не може, а и в конкретния случай не установява авторство и по –специално в лицето на ответната страна. Няма данни по делото вещото лице да е било свидетел очевидец на конкретни определени действия на ответника и по-специално на такива описани в исковата молба по изкопаване на земни маси в процесния имот.

При така анализираните доказателства, събрани по делото, поотделно и в съвкупност, не може да се приеме за установен еднозначно при условията на пълно и главно доказване фактът, че именно ответната страна чрез действия по изграждане на незаконен път и впоследствие чрез премахването му чрез изземване на земни маси от имота на жалбоподателите е причинил имуществена вреда, не се установява, че имота е унищожен по посочения в исковата молба начин, както и не се установи, че тази вреда е в пряка причинна връзка изключително и само със соченото действие, извършено от ответната страна.

При непровеждане на пълно и главно доказване от жалбоподателите на всички обективни елементи от фактическия състав на деликта по чл.45 ЗЗД,

правилно първонистанционният съд е отхвърли иска като недоказан, както по основание, така и по размер, поради което следва да се потвърди.

Обосноваването на каквато и да било отговорност от едно лице предполага установяване в кумулативно пълно и главно на всички елементи от фактическия състав, доколкото отговорността не може и не следва да се ангажира при неясни и недоказани обстоятелства и да почива на предположения относно осъществени факти и връзки между тях.

По разноските:

С оглед изхода от спора на въззиваемата страна от жалбоподателите се дължат направените пред въззивната инстанция разноси, но такива не са поискани, поради което съдът не присъжда.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 900176/04.09.2023г., постановено по гр.д.№ 209/2021г. по описа на РС С..

Решението може да се обжалва от страните с касационна жалба в 1 – месечен срок, считано от получаване на препис пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____